

толкоз страхливы и гы разпытвалъ отъ какво имахъ да са страхувать. И тѣ самы незнаяхъ; защото бѣхъ приучены отъ малкы да ходять ноцемъ въ тъмнината и защото бѣше дадено зарѣкы, порѣкы на слугытѣ да не имъ приказвать пустовѣрны приказкы за самодивы и караконжовцы.

Господинъ Момчилъ оставилъ на страна своята първа начената приказка и завързалъ разговорка за пустовѣрното; хваналъ да испытва за коя причина дѣцата, много пѣтя и дърты мѣже, сѣ плашѣтъ кога е тъмнина.

„Самата тъмнина е причина на страха, забѣлѣзва той, г. Момчилъ; защото немогѣтъ да виждатъ нещата таквыз, каквыто си сѣ, изобразѣватъ си гы въ главата таквызи, каквыт никога не е имало по свѣта; изобразѣватъ си гы много голѣмы, грамадны, зѣбесты, кокоресты, крылаты, опашаты, рогаты и каквыто другы чюдовища имъ скрои главата. Тогази тѣ изведнажъ си помыслятъ, че на звѣрове и плашила отъ онзи свѣтъ неможе да са стои на срѣща. Страхъ замайва ума имъ и много пѣтя падатъ болны, или умиратъ.

— Много щѣхъ да са срамувать, казва г. Божинъ, ако видѣхъ посрѣдъ пладня тѣзи неща, които въ мѣрчината толкоз страхъ имъ задавать.